

ZGODNJA

DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in velja po posti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLVII.

V Ljubljani, 3. vel. serpana 1894.

List 31.

Za III. red.

Pridiga pri shodu III. reda.

(Konec.)

3.

Mašnik sprejemancu tudi podá gorečo svečo v roke, rekoč: „Sprejmi luč Kristusovo v znamenje svoje neumerjočnosti, da boš mertev na svetu, Bogu živel ter bežal pred deli teme. Vstani od mertvih, in obudil te bo Kristus. Amen.“ — Dela temè so grehi, ki človeka luči posvečujoče milosti božje oropajo, ali to luč vsaj otemné. Orožje svetlobe, ali „luč Kristusova“ so pa dobra dela, s katerimi tretjeredniki bližnjim dajó dober zgled, ne da bi pri tem iskali posvetne časti. Ta dobra dela so: Natančno spolnjevanje stanovskih dolžnosti, spodobno obnašanje do vsakterega človeka, odkritoserčna pobožnost domá in v cerkvi, in pa vse tiste čednosti, ki jih od nas tirja stan in poklic. Vsaki imed vas naj se toraj skazuje s spodobnim, vljudnim in ljubezni polnim obnašanjem do vseh ljudi. Tako obnašanje je najlepši kinč tretjerednikov, ki spodbuja vse, kateri vas vidijo.

Sv. Francišek je rekel nekega dné svojemu sobratu: „Pojdi, greva pridigat!“ Gresta tedaj v mesto, prehodita vse ulice, pa Francišek ne zine niti besedice. Slednjič vpraša sobrat Franciška: „Oče, kdaj boš pa že počel pridigovati?“ — „Sva že pridigala“, odgovori Francišek, „in sicer pridigala z najnim izgledom.“

4.

V moji prvi pridigi razložil sem vam, da je III. red — red pokore. In kadar ste vi prosili za sprejem v ta red, rekli ste predstojniku: „Oče, ponižno prosim obleke spokornega III. reda,

da ž njo lažje dosežem večno zveličanje.“ Kdor tedaj stopi v III. red, naj stori to le zavoljo Boga in zavoljo svoje neumerjoče duše. Napačno bi bilo vstopiti zavoljo spremena, češ, drugih bratovščin sem se že naveličala, to bo pa spet nekaj novega. Napačno bi bilo vstopiti iz hinavščine ali pa zavoljo kakega časnega dobička.

Kakor hitro pa kdo iz pravega namena sprejme redovno obleko, postane pravi redovnik, prava redovnica in ima delež na vseh milostih in pravicah III. reda, da le nosi redovno obleko noč in dan, razen če ima polajšanje ali pa mu brani bolezen. Ponovim vam toraj še enkrat dolžnost, da nosite po dnevi in po noči redovno obleko, zakaj sicer zgubite milosti in pravice reda. Polajšanje pa od predstojnika lahko dobite, če imate pametne vzroke, samo ne pozabite zanj prositi in sicer ustmeno zunaj spovedi.

5.

Novincu se tudi dá novo imé, in v prekrasnih cerkvenih molitvah se prosi zanj milost sv. Duha in pa varstvo redovnih patronov. Novincem ime spremeniti je jako stara navada, ki pomeni, naj bode novinec popolnoma prenovljen, prenovljen v svojem govorjenji, v mislih in v djanji.

Kralj Aleksander je slišal, da je neki vojak, ki mu je tudi Aleksander ime, jako strahopeten. Tedaj mu reče kralj: „Ali postani pogumen vojak, ali pa spremeni svoje ime.“ Prizadevajte se toraj tudi vi predragi, da bote svoje patrone nele častili, nele na pomoč klicali, marveč posnemali njihov zgled. Ti si morda prejel ime sv. Franciška. Ali imaš pa tudi ljubezen Franciškovo, ali se trudiš prilastiti si njegovo ponižnost, priprostost in zatajevanje samega sebe? — Ti si si morda izvolila ime Marija; ali pa tudi po

snemaš presveto Devico v čistosti, v vdanosti v božjo voljo? Morda nosiš ime sv. Marjete Kartonske, sv. Magdalene: ali pa tudi iz serca objokuješ pregrehe svoje mladosti, kakor one dve? — Potrudite se toraj živeti po zgledu redovnega patrona ali patrone. Kamorkoli se podaste, vselej si mislite: Kako bi se moj patron obnašal v teh okoliščinah? In kakor si njega mislite, tako se obnašajte tudi vi. Kralj Menedem je imel sina, ki je nekega dne prosil kraljevega očeta, da mu dovoli iti v zasebno hišo k neki veselici. Oče ga pogleda s kraljevo resnobo in reče: „Nič nimam zoper to, da greš; vendar nikar ne pozabi, da si kraljev sin.“ — Ravno tako vas svari tudi Kristus od vašega kerstnega dne, in sv. Francišek od dne pristopa v III. red: Ne pozabi, da si otrok božji, služabnik Kristusov, ne pozabi, da si redovnik, redovnica! Zlasti med razveseljevanjem tega ne pozabi. Ne hodi tje, kamor ti brani Bog in tvoja vest. Bodi zmeren v jedi in pijaci, da ne onečastiš redovnega stanu.

6.

Novo redovno ime te pa tudi opominja, da si dolžan po zgledu svojega redovnega patrona hrepeneti po popolnosti. To dolžnost nam že nalaga naša pamet: ker mi od vsacega otroka tirjamo, da postane enak svojemu dobremu očetu. Bog nam je pa tudi dal zmožnost za keršč. popolnost: Dal nam je um in pamet in prosto voljo, verh tega pa nam daje tisuč in tisuč družil pripomočkov in milosti, ss. zakramente, blagoslovila, bratovščine in redove, svete odpustke, zgled svetnikov in svetnic božjih, zlasti pa zgled Kristusov, ki pravi: „Zgled namreč sem vam dal, da kakor sem jest vam storil, ravno tako storite tudi vi.“ Jan. 13, 15. — Slednjič pa Jezus Kristus naravnost reče: „Bodite popolnoma, kakor je vaš Oče v nebesih popolnoma.“ Matevž 5, 48.

Hrepenenje po popolnosti pa je v tem, da se človek varuje ne le smertnih grehov, marveč tudi malih, odpustljivih grehov; keršč. popolnost obstoji v tem, da se kristjan prizadeva zatreti v sebi tudi nagnjenje do malega greha. O kako napačno toraj ravnajo tisti tretjeredniki, ki se za male grehe malo ali nič ne zmenijo. Pomislite vendar:

a) Da je vsak, tudi najmanjši greh silno razžaljenje božje. Velikost greha se meri po tistem, kateri je razžaljen: in glejte z vsakim, tudi malim grehom žalimo Boga, ki je neskončno bitje, najvikši Gospodar, naš Stvarnik, Odrešenik, naš največi dobrotnik, od kterega imamo vse, kar smo in kar imamo, kateri je naše življenje, naše vse. Pomislite nadalje:

b) da je treba za odpušcanje enega samega malega greha predrage Jezusove kervi, ker sv. Bernard pravi, da brez Jezusovega zasluženja ni mogoče, da bi se nam odpustil tudi le en sam mali greh.

c) Mali grehi imajo pa tudi silno slabe nasledke za seboj: Oni slabé v nas ljubezen in vnemo za dobro, slabé našo voljo, naše spoznanje; vest nam zatirajo in ovirajo marsiktero milost, ki bi jo nam Bog rad dal. Mali grehi peljejo v velike, smertne, ker sv. pismo pravi: „Kdor ni zvest v malem, ta je nezvest tudi v velikem.“ Luk. 16, 10. — Pomislite pa tudi:

d) Da Bog male grehe hudó kaznuje na tem svetu in v vicah. Izraelci so v puščavi terpeli hudo žejo in začeli so godernjati zoper Boga. Tedaj reče Gospod Mojzesu: „Vzemi palico, govôri skali, in dala bo vode.“ Mojzes vzame palico iz sv. šotora, zbere ljudstvo pred skalo, ki je bila pred njimi. Nekoliko dvomi in reče Iraelcem: „Ali bom mogel vam puntarjem iz skale še priterkatj vode?“ Mojzes udari s palico, pa vode ni. Še le na drugi udarec priteče voda. Gospoda je razžalil dvom, ki ga je imel Mojzes nad njegovo besedo, toraj mu reče: „Ker mi nisi popolnoma verjel, ne boš peljal ljudstva v deželo, ktero mu bom dal.“ Pomislite predragi, da je Mojzes voljno prenašal vse težave pota, da je z občudovanja vredno poterpežljivostjo prenašal sitnosti izr. ljudstva, da je bil Bogu popolnoma vdan in pokoren pa samo za voljo tega malega dvoma moral je umreti v puščavi. Videl je sicer od daleč obljubljeni deželo, vanjo pa ni smel.

David je v svoji nečimurnosti velil Joabu, naj prešteje ljudstvo. 9 mesecev in 20 dni so šteli in našli, da je v Izraelu 800.000 in v Judeji 500.000 vojnih mož. Ali Davida je precej potem jelo serce boleti in čutil je, da se je s prevzetnostjo pregrešil zoper Boga. Čujte, kaj se zgodi. Bog je Davidu sicer odpustil greh, ali poslal je strašno kugo, ki je v treh dneh umorila 70.000 mož.

Ko so Filistejci skrinjo zaveze nazaj poslali v deželo izraelsko, zgodilo se je, da so jo Betčamiti premalo spoštljivo ogledovali, in kaj se zgodi? Bog jih je udaril in 50.000 jih je umerlo za kazen.

In če pogledam v vice, in vidim, v kakih strašnih mukah se nahajajo ondi uboge duše, vprašam vas, dragi moji, kaj so te duše vendar zagrešile, ker jih Bog tako strašno kaznuje? Oh, one imajo ali so imele samo male grehe na sebi, in kazen zanje so strašne vice. Dokler bo naj-

manjši madež na njih, one ne morejo pred Božje obličje.

Oh dragi bratje in sestre sv. Frančiška! Varujte se tudi malih grehov, zatirajte v sebi tudi nagnjenje do malega greha. Kadarkoli tedaj pogledate svoje redovno obleko, mislite si, da vam jo je Marija v roke dala, katero merzi vsak, tudi najmanjši greh. Vaše geslo naj bo toraj: O Jezus, o Marija, storita z mano, kar vama je drago: samo greha nikdar ne! Amen.

Otrok Previdnosti

ali

vijolica priserčne hvaležnosti

na grob mojega rednika slavnega spomina, papeža Pija IX.

III.

V Rimu in Alatru.

Mojemu spremljevalcu bilo je naročeno, naj me tam izroči vodji (rektorju) zavoda za katehumene ali izpraševance, gospodu Henriku Sarra. Ta me pa ni nastanil v zavodu, temveč sprejel me je v svojo hišo ter me kmalu predstavil papežu Piju IX. Sv. Oče so me prav priserčno objeli ter mi rekli: „Od sedaj bom jaz tvoj oče.“ Gospod rektor Sarra naučil me je kratek nagovor na papeža po besedah sv. Pavla: „Po milosti božji sem, kar sem.“ Sv. Oče poslušali so z največjim veseljem, me zopet objeli ter mi podarili lep majhen kip sv. Neže, pri ktere baziliki (zunaj mestnega zidovja) sem 8 let pozneje — pri vstopu v red sv. Avgušтина — opravil svoj novicijat. Ta spomin sv. Očeta hranim še vedno kot drago svetinjo.

Nekaj dni po prihodu v Rim prišli so tudi moji stariši tje ter ostali dva meseca v njem. Vsak dan so me obiskali in sicer spremljevani od shodniškega judovskega duhovna (rabina). Ta mož mi ni dopadal in branil sem se ga objeti, ko sem poljubljal svoje stariše. Rektor bil je pri teh obiskih vedno navzoč. Oče in mati sta me zelo nagovarjala, naj se ž njima domov vernem; toda delo milosti bilo je pri meni očitno: na vsako prigovarjanje dal sem vedno isti odgovor: „Prav rad se vernem, ako tudi vi postanete kristjani.“ Tako smo se ločili.

Rektor Sarra vzel me je seboj v Alatri, kjer je imel duhovnega brata, Vincencija po imenu. Tam ostala sva dva meseca. Ko sem stregel nekega dne gosp. Vincenciju pri sv. maši — to sem se bil že naučil — ter se po končanem opravilu vernil v zakristijo, prikazal se je neprevidoma pri durih moj oče. Jaz sem se ustrašil, tekkel k duhovnu ter ga prosil, naj me varuje. Don Vincencij nagovoril je očeta z prav resnimi besedami, ki se je nato umaknil z mojo materjo, ktera je za njim stala, ter ni nobenkoli več prišel. Vsled tega sprejel me je škof alatriški, msgr. Rodilossi, v svojo palačo za toliko časa, da je zvedel, da so moji stariši odpotovali. Ko sem se vernil v večno mesto, so me v rektorjevi hiši prav pridno učili katekizma.

Kmalu pa so želeli papež, naj stopim v kak zavod, da se v njem izobražim. Šel sem vsako ne-

deljo v cerkev San Pietro in Vincoli (Sv. Peter v verigah), ktera je last redovnih avguštinskih kanonikov, k sv. maši in videl sem tu, kako so bili belooblečeni gojenci pri službi božji. Ta obleka mi je močno dopadala, in ko so Pij IX to zvedeli, sklenili so izročiti me tem kanonikom (meseca decembra 1858). Takratni opat Avguštin Barduagni († 1885) me je prav priserčno sprejel. Predstojnik gojencev bil je takrat kanonik Tatulli. V zavodu ostal sem šest let (1858—1864); papež Pij IX plačevali so stanovanje in hrano in tedaj niso bili le moj podpornik, temveč tudi moj krušni oče — do svoje smerti.

V zavodu učil sem se tri leta slovnice; ker nisem bil vedno priden, sem bil tudi večkrat kaznovan. Vsled svoje prirojene živahnosti zoperstavil sem se enkrat očitno učeniku; zato moral sem pri mizi klečati in z vodó in kruhom zadovoljen biti. Sploh pa so moji predstojniki prav skerbno name pazili ter mi kmalu vdihovali najboljše mišljenje. Posebno ljubezen gojil sem do Matere Božje in do sv. Jožefa; vsak dan sem tudi molil za spreobrnitev svojih starišev in sestri. Pervim sem večkrat pisal odgovora pa nikoli nisem dobil; pozneje še le zvedel sem vzrok temu: stariši mislili so namreč, da je le ime moje, vse drugo pa od predstojnikov narekovano. Zaželjenja verniti se k svojcem nikoli nisem čutil, pač pa vedni strah, da me na sprehodu ali pa celo v cerkvi odvedejo. In res so enkrat Angleži v naši cerkvi to poskusili, a morali so se za to svojo prederznost pokoriti; ko so namreč stopili iz cerkve, povabili so jih orožniki seboj in dobili so nekaj dni počitka v ječi.

Kmalu, ko so me siloma od mojih starišev ločili, začel se je upor zoper papeža in katoliško Cerkev — zavoljo „otroka Mortara.“ Diplomati in mogočniki poslali so ugovore v Rim in množica časnikarjev vseh dežel zasramovala je papeža na zelo malopriden način. Napoleon III bil je na Pija IX zelo jezen; ko je prišla na svitlo „zgodovina o Mortaru“ ko drama (igra), v kateri so papeža zasramovali, bila je pri igranju te sramotivne igre pričujoča cesarica Evgenija. Moj oče podal se je na Angleško ter prinesel, kolikor vem, veliko denarja seboj. Od tam poslal je nato Lord Palmerston dolg spis o tej zadevi državnemu tajniku v Rim. Med zagovorniki papeževga ravnanja odlikovala sta se na Francoskem posebno dva moža, Dom Guéranger, učeni Solesmeški opat, in hrabri Louis Veillot, vrednik „Univers e.“ Na Španjskem zagovarjal je papeža katoliški list „La Esperanza.“ Sv. Oče gledali so upor mirno, kakor je nekaj storil Božji Zveličar.

IV.

V zavodu sv. Petra pri verigah.

Tukaj učil sem se gimnazijstva in govorništva, kar mi je zelo ugajalo in mi vedno bolj budilo ljubezen do učenja. Sv. Oče, ki so, kakor sem že omenil, vse zame plačevali, skrbeli so vedno za svojega „piccolo Mortara“ (malega Mortara), imenovali so se in so v resnici tudi bili moj rednik. Skazali so mi večkrat svojo očetovsko ljubezen, pošiljali mi mnogokrat darov, in če sem nato k njim prišel, zahvalit se, ali jim častitat, dejali so mi vselej z največjo prijaznostjo in ljubeznjivo dobrotljivostjo: „Mnogo sem zavoljo tebe preterpel, moj sin; veliki

in majhni so me zavoljo tebe preganjali, strašili in od mene zahtevali, naj te, tvoji duši v škodo, vernem tvojim starišem. Jaz pa tega nisem storil, ker je tvoja duša kupljena s kervjo Boga in Zveličarja.

12. aprila 1855 bežali so Pij IX s svojim spremstvom in veliko množico visokih cerkvenih dostojanstvenikov pred videzno smertno nevarnostjo pri „St. Agnese fuori le mura“ (sv. Neži zunaj zidovja). Uderl se je bil namreč tlak sobane v sosednjem poslopu, kjer so bili papež in vsa družčina, in zgrudil se v spodnje prostore, ne da bi kdo bil znatno poškodovan. Da se sv. Neži zahvalijo za to čudežno rešitev, podali so se Pij IX vsako leto (do vštetega l. 1870) 12. aprila k sv. Neži. Ker je omenjena cerkev last našega reda, prispel je seveda tjakaj tudi redovni predstojnik z več kanoniki in z njim tudi „piccolo Mortara.“ Ko so papež svojo pobožnost opravili, moral sem vedno pred njimi deklamovati pesem (v poznejših letih od mene samega izumljeno). Sv. Očetu solzile so se večkrat oči pri tem pesniškem čestitanju. Enkrat podarili so mi zlato svetinjo s podobo ljube Matere Božje. Drugikrat dejali so vsi navdušeni: „Pred nekaterimi leti so mi hoteli odpeljati tega mladeniča, kterega tu vidite. Jaz pa sem se z vso močjo branil in povdarjam, da bi sedaj, če bi bilo potreba, ravno to storil, kar sem prej.“ Ako so papež o svojem sprehodu zunaj mesta zapustili voz ter nekoliko časa šli peš in včasih videli belooblečene gojence ali klerike iz Št. Petra, ostali so na mestu ter me prav po očetovsko blagoslovili, meni klečečemu obe roki na glavo položivši. Sem ter tje so tudi šalé vergli svoj rudeči plašč okrog mene ter vprašali pričujoče: „Kje je deček?“

Kmalu po mojem pristopu v kolegij spopolnil je prevzvišeni kardinal Mastai-Ferretti, sorodnik Pija IX, v hišni kapeli gosp. Luigi Piacentini-ja tiste obrede, ki so se pregrešali pri mojem kerstu ter mi nato podelil zakrament sv. birme, pri kateri mi je bil boter gospod Piacentini.

27. junija 1862 prejel sem pervikrat sv. obhajilo in sicer iz rok prevzviš. gosp. nadškofa Dublinškega, Pavla Cullen-a (umerl kot kardinal 24. oktobra 1878); za sv. obhajilo pripravljal me je redemptorist o. Leopold, moj spovednik. — Ob času mojega bivanja v kolegiju prihajali so mnogi, večkrat imenitni gosti, posebno Francozi, seveda, le iz radovednosti. Po nekoliko bili so mi nadležni, ker sem imel še vedno strah, da me popeljejo k mojim starišem, nekaj pa so me veselile mnoge podobe in darila, ktere sem od njih sprejemal pri teh obiskovanjih.

6. oktobra 1864 stopil sem kot postulante v red redovnih lateranskih kanonikov sv. Avguština pri sv. Petra verigah; tam sem ostal dve leti pod vodstvom prečast. g. kanonika Don Alojzija Santini-ja, ki je bil takrat magister klerikov (sedaj je redovni predstojnik). Sprejel me je najljubeznivejše in postal je moj najbolj ljubljani učitelj, dobrotnik in oče, kterega sem prav iskreno častil in ljubil. Meseca oktobra 1865 menil sem, da morem pričeti svoj novicijat; toda iz Bolonije poslani kerstni list pokazal je, da sem še-le 14 let star in moral sem v svojo nevoljo še eno leto čakati. Ko sem bil v kolegiju, obiskal me je že omenjeni o. Felletti, ki je prišel v Rim, ko je bil v Boloniji po nastopu sardinske vlade od nje tožen in nekaj časa zapert, edino le iz tega vzroka, ker je bil l. 1858 v „Mortarovi zadevi“ pokoren ukazu svo-

jega takratnega kralja Pija IX. Ta dobri dominikanec me je vedno prav očetovsko ljubil.

Kot postulante izvolil sem si za študije slovastvo in govorništvo — pod vodstvom dveh preizverstnih učencikov, svetnega duhovna D. Natala Campoli (naslednjič umerl) in D. Davida Farabulini-ja, sedanjega kanonika pri baziliki sv. Janeza v Lateranu. Te študije sem zelo ljubil, posebno pesništvo, in odsihdob sem se prav rad učil v svoji sobici. — Preč. kanonik Santini se je zelo trudil, da me izobraži v duhovnem življenju ter pripravi za novicijat; manjka mi besedi, da povem, koliko se imam temu častitljivemu in svetemu možu zahvaliti. (Dalje nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. Praznik sv. Ignacija, vstanovnika Jezusove družbe, so čč. oo. jezuitje prav slovesno obhajali. Ob devetih bila je nemška pridiga; govornik čast. g. Renier opisal je prav mično in spodbudno delovanje sv. Ignacija; nato bila je slovesna sv. maša z blagoslovoma, ktero so darovali milgsp. prelat Andr. Čebašek. Popoldne je bila zopet slovenska pridiga, govoril je č. g. Andr. Kalan.

V Šmariji je bilo sv. Ane dan, 26. jul., prelepa spominska slovesnost. Pred 43 leti ta dan je bilo v Ljubljani posvečenih 21 duhovnov — to so bili 51 letniki, med kterimi sta bila tudi: za škofa že odmenjeni dr. Jan. Gogala in srednje-afrikanski misijonar J. Kocijančič. Večina tistih gg. šla je že v večnost. V življenji so še blagi gospodje: dekan Drobnič; šmarski domačin župnik Ign. Okoren iz Šmarija; župnik J. Eder; duh. pastir Fr. Grivic in župnik J. Ev. Vovk (poslednji trije v pokoju). Želeli so se še enkrat zbrati, kar je še živih, ter jih je prečast. g. dekan Drobnič povabil v Šmarije ravno o tej priliki, na dan sv. Ane, kakor je bilo posvečevanje l. 1851 ter so imeli prav spodbudne opravila za blage ranjce zjutraj, ob 9ih pa je bilo slovesno opravilo za žive tovarše: vrednik tega lista je imel slovesnosti vmérjen govor, potem pa čast. g. župnik Okoren peto mašo z azistenco in z blagoslovoma s presv. R. Telesom. Počastit slavljence je bilo prišlo še nekaj družih prijateljskih gospodov, milostni gosp. stoljni prošt dr. Leon. Klofutar, preč. oo. Evstahij Ozimek in P. Jožef Medičar, preblagorodni g. okrajni glavar g. Mahkot, kot nekdanji sošolec; in en dekanov prijatelj zdravnik iz Reke, č. g. M. Šarabon z drugo azistenco; pozneje tudi še čast. gosp. župnik Jakob Dolenc s gvard. pazinskim P. Novljanom. Da so se v lepi družbi pri blagem pogostovanji glasile naj serčniša čestitanja ter napitnice, to je očitno. Omenjeno še bodi, da izmed sošolcev samo čast. g. Jan. Ev. Vovka zarad bolezni ni bilo pričujočega.

Bog ohrani blage gg. jubilate še mnogo let!

V Horjulu je bila kaj lepa in slovesna nova maša preteklo nedeljo, 29. julija. Novomašnik je č. g. Anton Oblak, bogoslovec 3. leta. Bilo je ljudstva silno veliko in počastili so faro in novomašnika prav obilno prečast. gg. duhovni, verhiški dekan Frančišek Kumer in drugi gg. župniki iz okolice ter bogoslovci. Omenimo naj strica novomašnikovega v. č. g. J. Oblaka, župnika iz Borovnice. Iz Ljubljane sta prišla: prečast. gosp. kan. Andrej

Zamejic, ondotni domačin in velik dobrotnik horjulske duhovnije, cerkve in duhovske hiše, in kan. L Jeran kot pridigar. Bilo je pa tudi vredno te nove maše se vdeležiti, kajti v ozališani cerkvi je bilo sveto opravilo močno spodbudno, petje novomašnikovo in na koru lepo in častljivo. Pridigar je govoril o svetosti in dobrotnosti mašniškega stanú. Ljudstvo se je prav spodbudno in postavno obnašalo. Vas je bila polna mlajev, zastáv, mičnih napisov ter vse na vso moč zalo okinčano. Horjulska mladina vé dobro ceniti novo mašo, ker več dni poprej so dolgo v noč mlaje postavljali, vence pletli itd. Vsa množica svatov je imela slednjič pogostovanje skupaj pod vezanim kozolcem, ki je bil ozališan z zelenjem in v nekako štirivoglato sobano spremenjen. Zraven že omenjenih gospodov in družih gostov sta bila pri mizi še živa oče in mati novomašnikova in njihovi drugi domači in sorodovinci, nekteri prijatelji tudi iz Ljubljane. Družba je bila tako veselo-prijazna, napitnice, vmesno blago petje tako mično, da skoro nismo vedeli, kdaj je čas preteklo in je bilo ura pet, ter so zvonovi klicali k litanijam. Nekatere dogodnice o mladomašniku in novi maši morebiti ne bodo odveč, ako jih tukaj vpletemo.

Novomašnik č. g. Anton Oblak je bil rojen v Horjulu 12. rožnika 1871. Bil je, dejal bi, dete izvoljenja ali oblube; mati namreč so rekli, da „Tonček mora gospod biti,“ iti v šolo. Zato so mamica začeli za Tončkovo šolanje kake priskoparjene grošice na stran devati, češ, to bo za Tončka, ko pojde v šolo. O svojem času mati peljejo Tončka v Ljubljano, posvetovajo se z nekima prijateljema Horjulcev in začne se dečko šolati; toda že v prvi latinski šoli se je jelo kerhati in pokazalo se je, da materini grošiči kratko in malo niso skezali za šolanje dečkovo, in Tonček bi jo bil moral skoraj popihati nazaj v „Ferjuj“*,) če bi ne bil našel podpornikov, ki so se več ali manj tudi potem celo gimnazijo in še naprej ozirali nanj, eden teh so bili gospod stric, župnik v Borovnici, pri katerih je bil tudi večkrat na počitnicah. Tam in doma od izverstnega gospoda domačega duhovnega gosp. očeta se je navzema veselja za častiti duhovski stan in to takó, da ga niso mogli kaki tovariši in drugi speljati na vseučilišče. Je pa še druga pot, po kateri ga je Gospod vodil in klical v svoj vinograd. Bila je deteljica triperesnica, ktere dva lističa sta bila tukaj v domači vasi, eden pa je segal v bližnjo vás Ljubgonjo, namreč trije mladenči, vsi blazega, poštenega serca, — dijaki, ki so prav skupaj deržali, skup zahajali, skup študirali in se med seboj k dobremu budili. Zato je Bog to deteljico triperesnico blagoslovil, da se je prav srečno in lepo razcvitala in so čebelice prihajale z nje vonjavo serkat. Prvi cvetek se je že lansko leto prikazal v horjulski cerkvi z novo mašo; drugi je danes z novomašnim vencem med prečastimi gospodi v mašni obleki pred oltarjem; tretji pa si je izvolil še bolj popolnoma mesto — redovniški, klosterski stan ter bode zaupljivo v kratkem postal mašnik Gospodov v samostansko mašniški opravi.

*) «Skezati» je horjulski provincializem, ki pomeni zadovoljati; «skezám», zadosti mi je, izhajam; «ne skezám», ich lange nicht aus, ni mi zadosti. — «Ferjuj,» kakor tam izgovarjajo, utegne kazati na «Forum Julii,» ako je naselba iz rimljanskih časov.

Lejte, ljubi Horjulci, to je danes vaše veselje, pa tudi vaša čast. *)

Tej dogodbi sledi druga. Nekdo izmed pričujočih prevdarja priliko in dozdeva se mu, da utegne ravno njega tikati prvo deteljčino peresce, gre krog svatov, nekaj šepeče z njimi in v malo minutah prinese na ploščeku blizo 60 kron v prid novih še prihodnjih deteljic, kar se po novi šegi glasí: „za dijaško mizo!“ Poročevalec sicer tega ni zadolžil, toliko bolj pa je hvaležen Bogu in blagim gostom za veliko in prelepo pomoč v prid našim šolskim mladenčem. Kar se je še dalje godilo, mu ni znano, kajti zgubil se je s tovaršem, ktera kličeta: Bog živi novomašnika in Horjulce, na njih polji pa naj bogato raste detelja in cvetó obilno deteljice triperesnice!

Z Dunaja. (Cerkveni redovi in njihovi nasprotniki.) (Konec.) Zakaj toraj nekteri rogati tako sovražijo, ponižujejo, ali še zahmehujejo cerkvene redove? Zakaj je toliko ljudi, ki ovirajo njihovo blago delovanje in bi jim najrajši kar upihnilu luč bivanja? — Tu, mislim, je treba najpervo natanko pogledati kakšni ljudje nastopajo kot sovražniki svetih redov, jih zasmehujejo in hoté pokončati. Menda se motim, ako rečem, da delajo nekateri tako iz dušne slepote, iz neumnosti, ker jim manjka prave, posebno verske omike; drugi pa iz hudobije in odkritega sovraštva do Boga in Njegove cerkve, kar pa je zopet samo nasledek terdovratnega serca. — Pri prvih ljudeh moramo pa reči: Gospod, odpusti jim, ker ne vedó, kaj delajo. — To so ljudje, navadno brez večje omike in največkrat tudi brez prave vzgoje, kateri se vtikajo pri vsaki priložnosti v stvari, ki jih ne razumejo in ki jim sploh nič mar niso, in izjavljajo o vsem svoje neslano mnenje, da bi se svetili pred drugimi. To so tisti znani klopotci, kateri pobirajo pri družih prazne blebetarije in jih potem pri vsaki priliki ponavljajo, da bi se skazali s tem, kdo vé kake modrijane. Navadno ti ljudje le sami sebe smešijo, ker jih pameten človek hitro spozná za širokoustneže, katerih modrost ni piškavega oreha vredna.

Nevarnejša je druga versta sovražnikov redov in sv. Cerkve, in to so tisti, kateri skušajo razširiti svoje pogubne nauke in misli v širših ali ožjih krogih, ustmeno ali pismeno, in to s premislekom in očitnim namenom, da zavirajo delovanje redovnikov, da jim škodujejo na časti in dobrem imenu, in vsa njihova dela pred svetom ponižujejo. Taki ljudje škodujejo tem več, kolikor večji je njihov vpljiv in kolikor več ljudi je na nje navezanih. Pogostokrat znajo zaviti svoje napačno mnenje v najlepše besede, in privabijo ljudi z gladkim govorom in prikupnim slogom; predstavijo se kot prijatelji, osrečevalci in rešitelji narodovi, in skušajo tako na vsak mogoč način zagotoviti svojim zmedenim idejam veljavo v širših krogih, da s tem očerné delovanje sv. Cerkve, redovno življenje, in vse dejanje in nehanje redovnikov. Ako prašamo po vzrokih temu nasprotovanju in sovraštvu, tedaj se nam pokaže kot najbolj obžalovanja vreden vzrok zakerknjenega serca, hudobnost človeške volje, rekel bi sovraštvo

*) Domačim ni potreba te 3peresnice po imenih pojasnovati, drugim čitateljem pa naj povemo, da imena so: Tom. Rožnik, Ant. Oblak, ki sta znana, pa Ant. Zdešar (pri oo. Lazaristih v Gradcu).

do ljubega Boga samega. Največi vzrok je slaba, nekerščanska vzgoja, večkrat tudi slabi vzgled roditeljev ali njihovih namestnikov, čitanje protikerščanskih in brezverskih knjig in listov, potem strasti, katere oslabijo dušne oči in odvernejo od vsega višjega, in naposled slaba družčina. — Taki ljudje pišejo in govoré proti cerkvi in svetim redovom, ker vedó, da razširjajo s tem kraljestvo satanovo, da vodijo svojega bližnjega tje, kjer so sami, v brezverstvo namreč; pač premislijo dobro, da se ljudje, ki so se oprostili vere, ne strašijo več ne božjih ne človeških zapovedi in so sposobni k vsemu hudemu.

Drugim sovražnikom cerkvenih redov je zopet premoženje le-téh tern v očesu in neutrudno jadikujejo in godernjajo o njem. Prašam vas, zakaj bi ne smeli imeti redovniki ravno tako svoje premoženje, kakor ga ima vsak zasebnik? Koga briga blago, ki se je pridobilo pošteno in pravično? Ako so ljudje zapustili v prejšnjih časih, ko je vladal v človeštvu pravi kerščanski duh, ali ako zapusté sedaj vse premoženje ali jeden del kakemu duhovnemu redu, da se po njihovi smerti zanje moli in maše opravljajo — ali ne storé popolnoma pametno? Ali bi storili boljše, ko bi vse zapustili nehvaležnim dedičem, ki bi se jim po verhu še smejali in jih po smerti še obirali? — Toda recimo, naj ima ta ali oni red v resnici nekoliko večje premoženje. — kolikrat se zgodi, da to premoženje hipoma skopni v velikih nemirih, nesrečah, o slabih letinah, boleznih i. t. d., in se mora bojevati red z največjimi težavami in skerbmi, da se prerije, ali se mora pa celó raziti. Dalje je treba pomisliti, da se živi na stotine ljudi od dohodkov jednega samostana, kateri jih ali popolnoma preskerbljuje, ali pa znatno podpira; dalje, koliko siromakov, ubožcev in popotnikov dobi v samostanu denarja ali živeža, časih tudi dobro prenočišče! Potem ne smemo pozabiti, da poučuje samostan leta in leta množico otrok, posebno od ubozih ljudi brezplačno, in jih pripravlja na višje šole in na terdno stališče v življenju; kako neizmerna dobrota za dotične, kakor tudi za državo!

Vzrok, da so nekateri ljudje tako nasprotni cerkvenim redovom, je tudi nevoščljivost, najgerša nevoščljivost zaradi slave, katero si je pridobil ta ali oni red s svojo neutrudno marljivostjo za razširjanje časti Božje, z delavnostjo redovnikov na raznih poljih znanosti in umetnosti, s svojimi imenitnimi slovstvenimi deli, in s svojim velikim, osrečevalnim delovanjem v šoli in na prižnici.

Mislím, da se ne motím, če rečem, da takomenovani omikanci samo iz nevoščljivosti sovražijo redovnike. Taki ljudje vedó prav dobro, da so, kar se tiče znanosti, proti nekaterim redovnikom, kakor pritlikavci proti velikanom, in zato se vedno zaletavajo v redove, smešijo jih, škodili bi jim radi, kjer bi jim mogli in se trudijo na vse pretége, da otemnijo ali zmanjšajo njihovo slavo. In zakaj delajo tako? — Zato, ker se sramujejo svoje nevednosti in ker jih silno jezi, da so si pridobili nekateri redovniki svetovno slavo s svojim neumornim delovanjem in svojo učenostjo. Kako pač škriplje z zobmi kak zaklet sovražnik redov in napihnjen bahač, kadar čuje veleučenega in slavnega redovnika govoriti na shodih ali na prižnici! Kakšno učenost, kakšno zvedenost v bogoslovju, v modroslovju in zgodovini i. t. d. kaže navaden, pohleven redovnik, kako gane

vso silno množico poslušalcev s svojo govorniško nadarjenostjo. Nekateri ljudje se razljutijo že ob samem imenu tega ali onega reda, in to, ali iz nevoščljivosti, ali pa iz strahu, da bi si redovi s svojim slavnim delovanjem na vseh poljih dušnega pastirstva, znanosti in umetnosti ne pridobili še več vpljiva v narodu in se še bolj proslavili, in da bi se na ta način onemoglost njihovih sovražnikov ne pokazala še v svetlejši luči. In zato vedno kričé: Proč s samostani! Proč z duhovnimi redovi! — Da bi pri tem nekaterim ljudem tudi v denarnem oziru nekaj neslo, tako si mislijo seveda — in vendar nas prepričuje zgodovina, da se je o vseh tacihih priložnostih vresničil izrek: Krivično blago nima teka. — Kolikrat se je zgodilo, da se je polastil ta ali oni cerkvenega premoženja, a ne samo, da bi mu to nič ne koristilo, storilo ga je celó nesrečnega in naposled se je morebiti še pogubil. To se mi zdi tako, kakor bi sedel kdo za mizo, na kateri se kadi izverstno in okusno pečena riba, a poleg nje v kristalni steklenici zlata kapljica; mož se spravi z največjo slastjo nad oboje, ali najedenkrat — ostane mu ostra koščica v gerlu; zdaj pa zdravnik za zdravnikom in operacija za operacijo; dober tek! — Ako se kdo samo nekoliko dotakne samostanskega življenja, opeče si lahko perste. Pustimo rajši! Pravijo, da boli.

Prof. Janez Repič.

Iz Jugoslavije, 23. jul. Rožnovenske Kraljice griček — Brežičanski (Šolske in druge razno-terosti.) Hvala Bogu! Šolsko leto se je doveršilo. Vaši mladenči dijaki so učenje dobro spolnili. Tudi naši sirotni dečki in mladenči so izverstno dobro napredovali duševno in telesno in to, ki so bili z vsem popolno uskerbljevani v dobrodelni izgojiščni napravi in oni, ki so bili v raznih potrebah podpirani.

Tudi mi smo na velikem posestvu za dobrodavno napravo rožnovenske Kraljice v kerščansko-rimo-katoliško odgojo sirotnih dečkov lansko in to leto mnogim sirotnim dečkom in mladenčem pripomogli za dobro odgojo, koristne šole in razne potrebne nauke. Marsiktere smo na prvo roko uvadili, vsposobili in obdelali, potem jih pa oddajali v velekoristni deški zavod in šole Marije-Zvezde; nekatere pa smo podpirali v dobrih latinskih, jednega tudi v vojaški šoli; nekoliko njih pa se tudi odgoja za delavski obertnijski in tergovski stališ. Hvala Bogu! Ko se pa bode na velikem dobrodelnem posestvu vredila popolna izgojišnica za sirotne dečke pod varstvom visokosvete Device Marije Kraljice presv. Rožnega venca, kar željno pričakujemo, ali čakati moramo, da opatija Marija Zvezda samostan in deški zavod v Dalmaciji doverši, ker pomočkov ni, da bi prej tu popolno začeli. V zdravstvenem in mnogih drugih ozirih je tukaj v Brežičanih posebno pripraven kraj za deški zavod; svet je vzvišen, čist in svež zrak, čista in bistra voda, mirno mesto, krasna veličastna okolica, uro hoda od grada — mesta oddaljen; zemljišče v jednem kosu tako veliko, da je sosedstvo od sredinje četert do pol in jedne ure oddaljeno. Razgled po obširni lepi ravnini, prijetnih homcih in gričih, zelenih gorah in visokih planinah je daleč na okrog velekrasen, kar na živahno človeško mladino tudi dobro vpljiva, duh in serce vzvišuje i. t. d.

Sedaj imate malo pokoja, ker so dijaki odšli na šolske počitnice, še več pa mir zbog težkih skerbi tolikem številu želodcev, in jako prebavnih, hrano

plačevati in še mnoge druge potrebe oskerbeti. V Marija-Zvezdi in pri nas, pa gojenci in dijaki ne odidejo na počitnice, nego skoro vsi ostanejo v zavodu tudi med šolskimi počitnicami; nekatere pa še od drugod dobimo na počitnice. Toraj nimamo pokoja, olahčanja in odpočitka. Ako pa tudi kaki deček kam ide na počitnice, že nekoliko pokažen in drugzega duha navzét se v zavod poverne; za to je mnogo bolje, da v zavodu ostanejo, ker imajo za počitnice razne veselice, izlete na livade, v gaje in na hribovje, vmes pa raznovrstne koristne vaje, nauke dela in opravila.

Na vse kriplje delamo, se trudimo, skupaj spravljamo za novo velepotrebno cerkev sv. Jožefa, ker bi jako radi v prvi polovici meseca avgusta tega leta začeli zidati novo dostojnišo hišo Božjo in sv. Jožefa. Na cerkvenem stavbišču je vse na okolo troverstna opeka razporedjena, kamen razpoložen, apno priredjeno, vodnjak izkopan, da ne bo treba vode voziti.

Manjka nam še 300 gld., pa bi zamogli začeti cerkev zidati in jo letos dozidati do pod krova in pokriti; ako se ne začne zidati, bi čez zimo se mnogo snovi, „materijala“ pokvarilo in umanjšalo. Rimo-katoliški ubožni naseljenci vozijo in delajo silno mnogo za cerkev, ker v denarjih ne morejo pomagati; ubožni so došli iz stare Avstrije, kupili neobdelane, večino z germovjem zaraščene zemlje, morali so si postaviti hiše in najpotrebnejša gospodarska poslopja. Zatoraj preteče mnogo lét, predno bi dospeli do srednjega blagostanja, osobito dandanes, ker so davki mnogi in veliki, poljski pridelki pa jako nizke cene. Ipak je velikega pomena in koristi za kerščansko-rimo-katoliško stvar tukaj med drugoverci, ako se rimo-kat. občine množijo, da se katoliki vedno bolj naseljujejo in širijo; za to so pa tukaj neizrečeno potrebno večje, častneje in dostojniše cerkve.

Prosim ponižno v imenu sv. Jožefa, nam poslati, ako imate kaj milodarov za zidavo te cerkve, za misijon sv. Jožefa v Prjedoru, ali ko bi kdo hotel še kaj priložnosti v Ljubljani. (Čisto v kratkem bomo zopet nekaj poslali. Vr)

Svečeniška redovna hiša, mali samostanček je že dozidan in se pokriva; za zidovno opeko so pomagali č. vr. Trapisti, cerkvenega odbora „osliček“ pa, da se je tu naredila troverstna opeka, ker mu je bila vsa briga in opravila za opekarno in potrebne nabavke naložena. Č. vr. sestre presv. Kervi so pomogle za krovno in tlakovno opeko, Kranjska z 200 gld. milodara; vse drugo pa mil. gospod oče biskup fra. Marijan od prav malih dohodkov svojih, župljani le nekoliko z vožnjo.

Tukaj je sedaj že mnogo časa jaka suša, zelja in podzemljic bo malo, sternene žita so jako lepe, poželi smo in oddesetanilo se je; sena, kerme prav mnogo, pa tudi sadja. Hvala Bogu! kruheka bomo imeli, da ga bo mogoče „Malim“ deliti, ker ga radi in slastno grizejo. Dela, truda, težav, opravil in skerbi vse polno in čez glavo doma in na vse strani.

O, kako resnične so besede večne Istine: „Dajte in dalo se vam bo.“ Vi v Ljubljani ste okolo in drugim dajali, ipak ste imeli tolik blagoslov, da ste letos še posebno veliko dijakov oskerbljevali itd. Smo pa tudi tukaj prav pridno Boga molili in prosili Marijo Devico in sv. Jožefa za Vas, za dijake Vaše, za obuditev in naklonjenje obilno dobrotnikov; oso-

bito v ta namen smo opravljali sv. rožni venec in druge pobožnosti in dobra dela. (Bog plačaj! Vr.)

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec vel. serpan (avgust).

a) Glavni namen:

Rešitev socijalnega vprašanja.

Neki kerščanski umetnik posnema v svoji sliki velikansko ravnino, na kateri se družega ne vidi kot žitna polja, napolnjena z meči, bombami, topovi in orožjem vsake verste; v sredi pa se vzdiguje velik križ, ki gospoduje nad tem morjem železja z eno samo besedo, ktera na takem kraju vse pové, namreč z besedo: mir.

Mir, res, mir je blagor sveta, kterege predstavlja ta slika, današnjega sveta, v katerem velja pravica močnejšega, ktera se seveda vedno ozira tudi na boljše. Toda s tem ne dospemo do cilja, temveč le do konca, do socijalne vojske, do razdertij in splošnega prevrata. Zdravilo naznanjeno je v podobi na enak, jasen način ko zlo, veliko, nezmotljivo zdravilo, mir v Jezusu Kristusu, mir, vsled kterege je iz nebes prišel ter za nas na križu umerl. Jezus Kristus je sploh rešitev vseh vprašanj, posebno pa socijalnega vprašanja.

Dandanes moramo staviti ta vprašanja, kajti kakor je dejal pred kratkim velik katol. govornik, grof de Mun „če teh vprašanj ne stavimo, nastanejo same od sebe; potem pa navadno dvignejo seboj še marsikaj družega na pr. ploše, in večkrat tudi seboj vzamejo na pr. osebe in imetje. Menim, da ne smemo dremati in čakati, da razpade hiša, temveč nasprotno, moramo glasno klicati in opominjati na to, kar žuga, celo z nevarnostjo, da motimo mir prebivalcev. To je prav za prav dobrota, ktero jim skažemo; in če nam pravijo, da vterjajo naše besede, naše zahteve, naša določila v socijalnih vprašanjih stvar socijalistov in smo tedaj njih nevedni sotrudniki, pomeni to ravno toliko, kakor če bi hoteli obkolžiti one, ki opominjajo ljudi, kako slabo je zidana njih hiša in kako so v nevarnosti ognja, da so sotrudniki in pomagачi požigalcev.“

Sploh pa so sv. Oče Leon XIII. sami v svoji okrožnici o delavskem vprašanju oči vesoljnega sveta obernili na socijalno vprašanje. Zahtevajo v imenu Jezusa Kristusa in njegovega presvetega Serca, da se izročimo z vsem trudom tako silno potrebnemu reševanju tega vprašanja.

„Moramo“, pravijo Leon XIII. „s hitrimi in zdatnimi pripomočki pomagati nižjim stanovom, posebno ako pomislimo, kako se večinoma nahajajo v nezadolženi revščini in bedi. Zadnje stoletje odpravilo je stare zadruge, ktere so jim bile v pomoč, ne da bi postavilo kaj družega na njih mesto; iz postav in očitnih naredb zginila so vsa verska pravila in čutila in tako bili so delavci, polagoma samim sebi prepuščeni in brez varstva, ter izročeni sčasoma v stavo milosti in nemilosti nečloveških gospodarjev in lakomnosti brezmejnega zaslužka. Prevelika odtinja je to hudo še povikšala; k vsemu temu pride še samoterštvo (monopol) obertnije in kupčije, ktero je postalo delež majhnega števila, bogatinov in po-

sestnikov, ki na tak način skoro suženjski jarem nakladajo neizmerni množici revnih delavcev."

Tudi zdravilo te hujave naznanjajo sv. Oče z gotovostjo in določnostjo, in dá se povzeti v to, kar imenujemo kraljestvo Jezusovega Serca na zemlji, kerščansko ljubezen, ki izvira iz Jezusovega Serca kot svojega vira.

To je delež Kristusove Cerkve pri socialnem vprašanju, zopet pri ljudéh vpeljati kerščansko čednost, ktere predpodoba je Jezus Kristus. Toda kakor je zmota, brez Cerkve rešiti hoteti socialno vprašanje, tako na drugi strani zopet ne smemo misliti, da reši Cerkev sama socialno vprašanje; to ni njena prava naloga, nje kraljestvo in cilj slednjič nista od tega sveta, nista pozemeljska sreča, temveč nebeško zveličanje. Poleg postave ljubezni zahteva socialna beda, da se prepové odertija v najširšem pomenu, t. j. vsako izžuljevanje revežev po bogataših in mogočnih; zato mora skerbeti država in človeške oblasti; skerbeti za varstvo pravic revežev zoper ošabnost močnih.

Da duševna in posvetna oblast, da vsi dobro misleči skupno delujejo za rešitev socialnega vprašanja, za rešitev iz pretečega pogina, zato naj v tem mesecu posebno molimo.

Glavni namen za mesec kimovec (september.)

Cerkve jutrove dežele.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad, in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Človek v veliki revščini, da bi dobil kako delo in pomoč.

Listek za raznoterosti.

Ljubljana. (Letošnji zlatomašniki) 30. jul. je prečast stoljni kapitelj čestital svojima tovaršema zlatomašnikoma pp gg. dr. Andr. Čebašku in Ant. Urbasu, kajti ravno ta dan l. 1844 sta bila od r. Antona Alojzija posvečena, in sicer ob enem z vv. čč. župnikoma Sim. Janom in Fr. Vohincem. Kakor zdaj kaže, bodeta zlatomašnika kanonika obhajala svojo slavnost na Veliki Šmaren, in sicer g. Urbas zjutraj ob 6ih, gosp. prelat pa ob 10ih.

Porcijunkulskih odpustkov se je tudi letos silo veliko ljudi vdeležilo.

Ob koncu julija se je skončala tudi obertna šola, iz ktere se je 6 vdeleževalo dobrot dijaške mize.

Duhovne vaje za dekleta v cerkvi Jezusovega Serca — se bojo pričele v ponedeljek, 27. avgusta, zvečer ob 1/2 7ih in končale v petek zjutraj 31. avgusta. V torek, sredo in četrtek bo prvi govor ob 1/2 5ih zjutraj, drugi ob 4ih popoldne, tretji ob 7ih zvečer. Perva tiha sv. maša (te tri dni) bo ob 4ih, med katero se moli

skupno jutranja molitev; ob 1/2 4ih bo sv. križev pot in ob 1/2 7ih pred večernim govorom sv. rožni venec. V petek zjutraj bo skupno sv. Obhajilo.

Vabilo. Udje in dobrotniki bratovščine za vedno češčenje presv. Rešnjega Telesa in za opravo ubožnih cerkev se vljudno vabijo k očitni razstavi cerkvenih paramentov, katere je bratovščina v tem letu izdelovala za ubožne cerkve. Razstava bode odperta prihodnjo nedeljo, ponedeljek in torek (5., 6. in 7. avgusta) v navadnih sobanah uršulinskega samostana, in sicer ob 9ih do 12ih popoldne in od 3eh do 6ih popoldne.

V Ljubljani, 27. julija 1894.

Vodstvo bratovščine.

V Badenu se je c. kr. nadvojvoda Viljem v nedeljo, 29. t. m., ponesrečil; jezdecemu ob 1/2 10 po sv. maši na sprehod se je namreč konj splašil, slavnega jezdecu vergel, kateri je še tisti dan umerl zvečer ob 1/2 6ih; k sreči je pred smertjo prišel še za kratek čas k zavednosti, ter je bil previden od št. helenskega g. župnika. Rojen je bil l. 1827, stopil l. 1845 v nemški viteški red, čegar veliki prednik je bil od l. 1863. Bog mu daj večni mir!

† Gosp. Lovro Praprotnik, vradnik pri c. kr. finančnem ministerstvu na Dunaju, sin gospoda A. Praprotnika, ravnatelja v pokoju, je 21. t. m., po prejetih ss. zakramentih, v Gospodu zaspal. Globoko užaljena rodovina ga priporočuje v molitev in blagi spomin.

Katoliška družba ima prihodnji torek, 7. avgusta, na Rožniku sveto mašo ob petih z darovanjem za uboge podpirane od Vincencijeve družbe.

Maribor. Duhovnijo Zagorje je podeljena čast. g. Andr. Fišerju, dosedanjemu kapl. v Bizelji. Novonastavljen je č. g. Alojzij Kokalj in gre za kaplana v Videm. V začasni pokoj gre zaradi bolezni č. g. kapl. na Vidmu Fr. Berglez. — Umerl je 3. jul čast. g. kapl. Jan. Kolarič. R. I. P.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Ms. M. J. 5 gld — Čast. g. zlatomašnik Jakob Gruden 1 gld. 80 kr. — Preblagi svatje o novi maši č. g. Ant. Oblaka v Horjulu 28 gld. 35 kr. vsled zbirke č. g. kapl. Tom. Rožnika. (Bog Vam daj še veliko mnogih maš, dobri Horjulci! Vr.) — S pripisom: «Vsak dan mislim na Vaše dijake... Bog daj, da bi bili vsi dobri katoličani» — 1 gld. (Nadjamo se, da niso sprideni; zdaj o počitnicah zlasti želimo, da bi se doma modro obnašali. Vr.)

Za ciborij in cerkveno orodje na Brezjah: Po čast. g. kapl. Jan. Oblaku neimenovana 1 sreberno svetinjo čistega Spočetja.

Za cerkev sv. Jožefa v Prjedoru: Neimenovana 1 gld. — Neimenovana srebern pas.

Za redovnice v Adrijanopolu: Ms. M. J. 10 gld. — Neimenovana 1 gld.

Za Macedonijo: Neimenovana 1 gld.

Za reševanje zamurčkov: Dva učenca vsaki po 1 krono. — Marija Kumerlic 1 krono.

Za družbo sv. Bonifacija: Ms. M. J. 5 gld.

Za Don-Boskove misijone: Ms. M. J. 50 gld.

Za dekliško sirotišnico: Antonija iz Loke 10 gl.

Za opravo ubožnih cerkev: S Polja pri Ljubljani 38 gld. — Iz Podkrajja 12 gld. 20 kr. — Iz Stare Oselice 2 gld. — Iz Brusnic 13 gld. — Od Sv. Duha 7 gld. — Iz Begunj na Gorenjskem 16 gld.